

รหัสวิชา CIM1205

เศรษฐศาสตร์เพื่อนวัตกรรมทางธุรกิจ

(ECONOMICS FOR BUSINESS INNOVATION)

คำอธิบายรายวิชา เศรษฐศาสตร์นวัตกรรมการทางธุรกิจ

• การประยุกต์หลักและทฤษฎีเศรษฐศาสตร์ เพื่อใช้ในด้านธุรกิจ การวิเคราะห์อุปสงค์ และอุปทาน สำหรับตลาดต่าง ๆ การสำรวจตลาดและการพยากรณ์ทางธุรกิจ การวางแผนการผลิต การวิเคราะห์ต้นทุน การกำหนดราคา การวิเคราะห์ทางธุรกิจเพื่อการตัดสินใจในการลงทุน และปัจจัยด้านเศรษฐศาสตร์มหภาคภายใต้บริบทการพัฒนาประเทศเพื่อเข้าสู่เศรษฐกิจและสังคมดิจิทัลที่มีต่อผลการดำเนินงานธุรกิจ

วัตถุประสงค์ในการเรียน

- 1) เพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้และอธิบายหลักและทฤษฎีทางเศรษฐศาสตร์ได้
- 2) เพื่อให้ผู้เรียนมีความเข้าใจในหลักทางเศรษฐศาสตร์ โครงสร้างการตลาด และการกำหนดราคา
- 3) เพื่อให้ผู้เรียนสามารถวิเคราะห์ข้อประสงค์ อุปทาน การผลิตและต้นทุนการผลิต วิเคราะห์ทางธุรกิจเพื่อการตัดสินใจในการลงทุนและนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ในชีวิตรประจำวันได้
- 4) เพื่อให้ผู้เรียนตระหนัก มีความรับผิดชอบมีบุคลิกภาพที่เหมาะสม ปฏิบัติตนตามระเบียบวินัย ปฏิบัติตามกฎระเบียบของมหาวิทยาลัย

● ผู้สอน

อาจารย์ ดร.จิราภรณ์ บุญยั้ง

เบอร์โทร. 086-7670171

e-Mail: jiraporn.bo@ssru.ac.th

วิทยาลัยนวัตกรรมและการจัดการ

มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา

เกณฑ์การประเมินผล

● เวลาเรียน	10	คะแนน
● งานเดี่ยว/แบบฝึกหัด	20	คะแนน
● รายงานกลุ่ม	20	คะแนน
● สอบกลางภาคเรียน	25	คะแนน
● สอบปลายภาคเรียน	25	คะแนน

แผนการเรียนการสอน

บทที่ 1 ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับเศรษฐศาสตร์

บทที่ 2 การวิเคราะห์อุปสงค์ และอุปทาน

บทที่ 3 การผลิต และต้นทุนการผลิต

บทที่ 4 พฤติกรรมผู้บริโภค

บทที่ 5 โครงสร้างของตลาดทางธุรกิจ

● แผนการเรียนรู้การสอน

- บทที่ 6 การกำหนดราคา
- บทที่ 7 การพัฒนาเศรษฐกิจ
- บทที่ 8 ยุคสังคมดิจิทัล
- บทที่ 9 การตัดสินใจในการลงทุน
- บทที่ 10 การพยากรณ์

บทที่ 1

ความรู้พื้นฐาน

เกี่ยวกับเศรษฐศาสตร์

รูปแบบระบบเศรษฐกิจ

ดร.จิราภรณ์ บุญยิ่ง

วิทยาลัยนวัตกรรมการจัดการ

เนื้อหาการเรียน

- 1 ความหมายของเศรษฐศาสตร์
- 2 บุคคลสำคัญทางเศรษฐศาสตร์
- 3 แขนงของเศรษฐศาสตร์
- 4 ปัจจัยการผลิต

- 5 ปัญหาพื้นฐานทางเศรษฐกิจ
- 6 ระบบเศรษฐกิจ
- 7 กิจกรรมทางเศรษฐกิจ
- 8 ประโยชน์ของเศรษฐศาสตร์

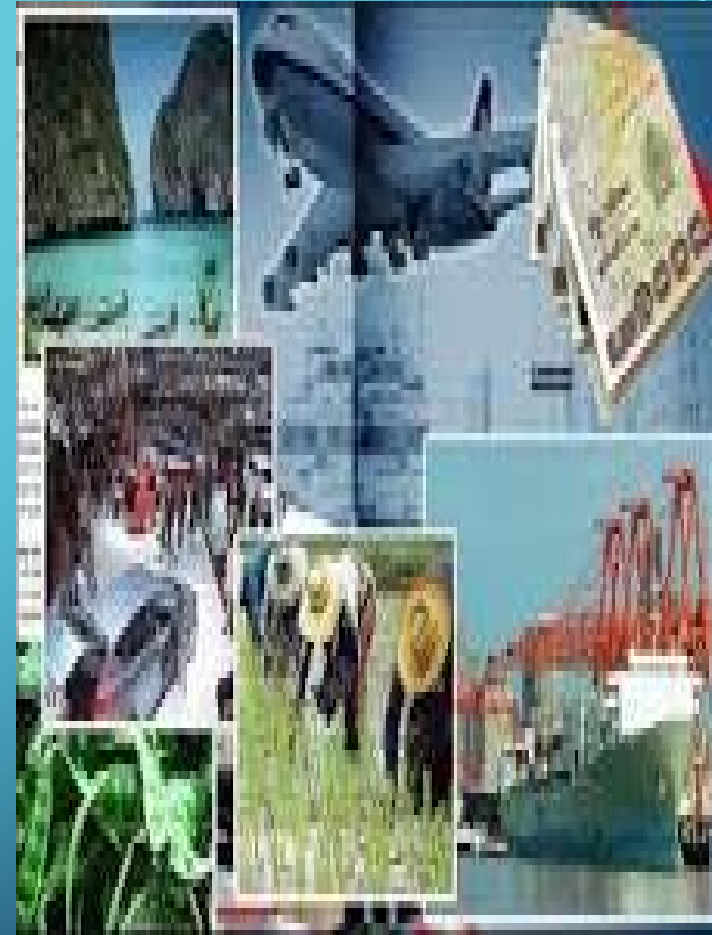

เศรษฐศาสตร์ คืออะไร

เศรษฐศาสตร์เป็นสาขาวิชาหนึ่งของสังคมศาสตร์ เป็นการศึกษาพฤติกรรมของมนุษย์ที่เกี่ยวกับการดำเนินกิจกรรมทางเศรษฐกิจ อันได้แก่

- กิจกรรมการผลิต
- การกระจายสินค้าและบริการ

ต่างๆที่ผลิตได้ไปสู่ผู้บริโภคผู้ใช้บริการ

1.1 ความหมายของเศรษฐศาสตร์

- คำว่า เศรษฐศาสตร์ หรือ “Economics” เป็นคำที่มีรากศัพท์มาจาก ภาษากรีก “Oikonomikos”
- หมายถึง ศาสตร์ที่เกี่ยวกับการจัดการครอบครัว ได้มีนักเศรษฐศาสตร์หลายท่านให้คำนิยามของวิชาเศรษฐศาสตร์ไว้มากมายแตกต่างกันไป แต่ส่วนใหญ่มีความหมายคล้ายคลึงกัน

อัลเฟรด มาร์แชลล์

- ให้ความหมายว่า วิชาที่ว่าด้วยการดำรงชีวิต โดยปกติของมนุษย์และสังคมในการให้ทรัพยากรเพื่อให้บรรลุถึงความกินดีอยู่ดี

พอล เอ แซมมวลสัน (PAUL A. SAMUELSON)

ให้คำนิยามว่าเศรษฐศาสตร์เป็นวิชาที่ศึกษาถึงวิธีการที่มนุษย์
และสังคมตัดสินใจเลือกใช้ทรัพยากรที่มีอยู่จำกัด เพื่อนำมา
ผลิตสินค้าและบริการต่าง ๆ ไม่ว่าจะมีการใช้เงินหรือไม่ก็
ตาม และแจกจ่ายสินค้าและบริการนั้นไปยังบุคคล

ต่าง ๆ

วันรักษ์ มิ่งมณีนาคิน

กล่าวไว้ว่า “

เศรษฐศาสตร์ คือ วิชาที่ศึกษาเกี่ยวกับการเลือก
หนทางในการใช้ทรัพยากรการผลิตอันมีอยู่จำกัด สำหรับ
การผลิตสินค้าและบริการเพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุด”

- ดังนั้นเศรษฐศาสตร์เป็นวิชาที่ศึกษาถึงพฤติกรรมของมนุษย์ในการวางหลักเกณฑ์การจัดสรรทรัพยากรที่มีอยู่อย่างจำกัด เพื่อผลิตสินค้าและบริการแล้วจำหน่ายไปสนองความต้องการที่ไม่มีที่สิ้นสุดของมนุษย์ให้เกิดความพอใจหรือเกิดประโยชน์สูงสุด

- เศรษฐศาสตร์เป็นสาขาวิชาหนึ่งของสังคมศาสตร์

- เป็นการศึกษาพฤติกรรมของมนุษย์ที่เกี่ยวกับการดำเนิน

- กิจกรรมทางเศรษฐกิจ อันได้แก่

- กิจกรรมการผลิต

- การกระจายสินค้าและบริการต่างๆที่ผลิตได้ไปสู่ผู้บริโภค

- และผู้ให้บริการ กิจกรรม

เศรษฐศาสตร์

“เศรษฐศาสตร์ (Economics) เป็นวิชาที่ศึกษาถึงพฤติกรรมของมนุษย์ในสังคมเกี่ยวกับการเลือก ปัจจัยการผลิตอันที่มีอยู่อย่างขาดแคลน เพื่อผลิตสินค้าและบริการอย่างมีประสิทธิภาพสูงสุด ไปบำบัดความต้องการของมนุษย์

สรุป ความหมายของเศรษฐศาสตร์

● เศรษฐศาสตร์ หมายถึง

- การตัดสินใจเลือกใช้ทรัพยากรที่มีอยู่อย่างจำกัด สามารถใช้ประโยชน์ได้หลายทาง มาใช้ผลิตสินค้าและบริการอย่างประหยัดที่สุด หรืออย่างมีประสิทธิภาพสูงสุด
- การจัดสรรทรัพยากรอย่างมีประสิทธิภาพเพื่อให้เกิดความพอใจสูงสุดแก่สังคม

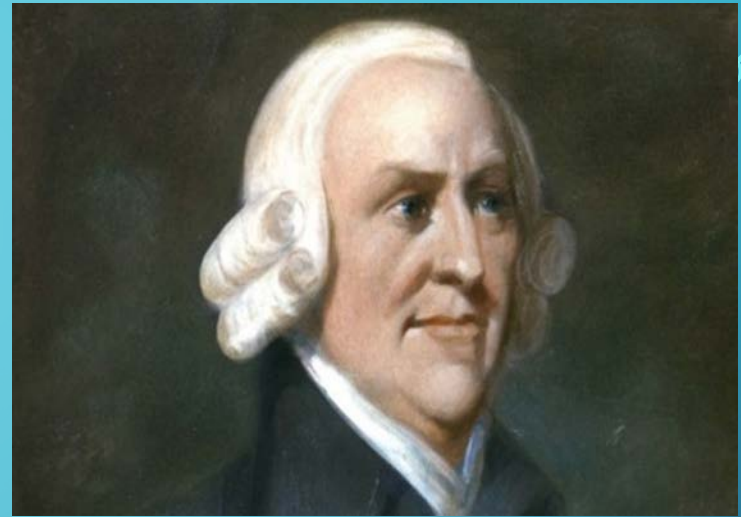

1.2 บุคคลสำคัญทางเศรษฐศาสตร์

- 1) อัดัม สมิท (Adam Smith)
- 2) อัลเฟรด มาร์แชลล์ (Alfred Marshall)
- 3) จอห์น เมนาร์ด เคนส์ (John Maynard Keynes)
- 4) พอล แซมมวลสัน (Paul Samuelson)
- 5) พระยาสุริยานุวัตร (เกิด บุนนาค)

อดัม สมิท (Adam Smith)

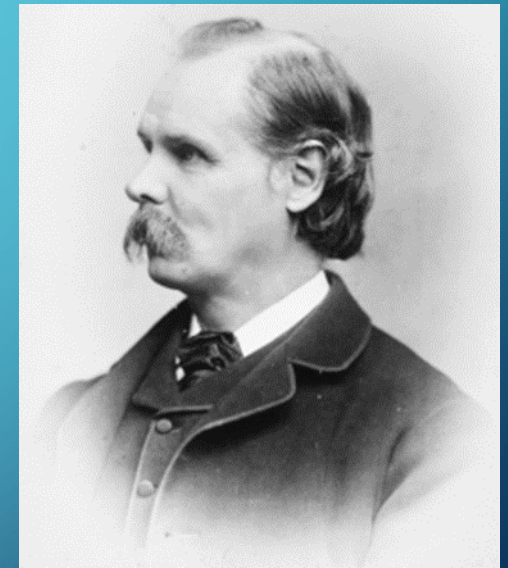
- บิดาแห่งเศรษฐศาสตร์ คือ
- กล่าวว่า “เศรษฐศาสตร์ เป็นวิชาที่ว่าด้วยทรัพย์
- หมายถึง เศรษฐทรัพย์ ถ้าใครมีมากย่อมเป็นผู้มั่งคั่ง
- อยู่ดีกินดี”
- ได้เขียน ตำราเศรษฐศาสตร์เล่มแรกของโลกชื่อ

“The Wealth of Nations”

อัลเฟรด มาร์แชลล์ (ALFRED MARSHALL)

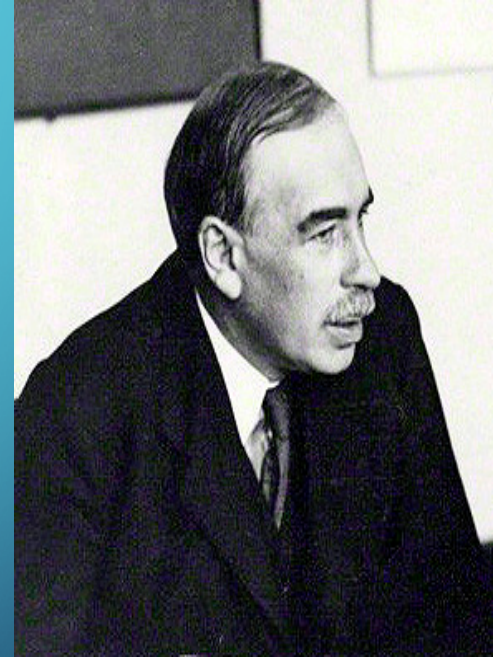
- นักเศรษฐศาสตร์ชาวอังกฤษ ได้กล่าวถึงความหมาย ของวิชาเศรษฐศาสตร์ไว้ในหนังสือ Principle of Economics ว่าเป็นวิชาที่ศึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรม ของมนุษย์ทั้งระดับบุคคลและสังคม ในการดำเนินกิจกรรมทางเศรษฐกิจเพื่อ การดำรงชีพให้ได้รับความสุขสมบูรณ์ ผู้ริเริ่ม ทฤษฎีทางเศรษฐศาสตร์จุลภาคเป็นคนแรก

จอห์น เมนาร์ด เคนส์ (JOHN MAYNARD KEYNES)

- เคนส์ได้ทำงานที่หนังสือ อีโคโนมิคเจอร์นัล เป็นที่แรก และได้เขียนหนังสือที่เกี่ยวข้องกับเศรษฐศาสตร์หลายฉบับ เช่น
- ทฤษฎีทั่วไปเกี่ยวกับการจ้างงาน, ดอกเบี้ย และเงินตรา
- ดังนั้น นักเศรษฐศาสตร์ต่างยกให้ บิดาแห่งเศรษฐศาสตร์มหภาค ในผู้ก่อตั้งหลักของสาขาวิชาเศรษฐศาสตร์มหภาค (Macroeconomics)

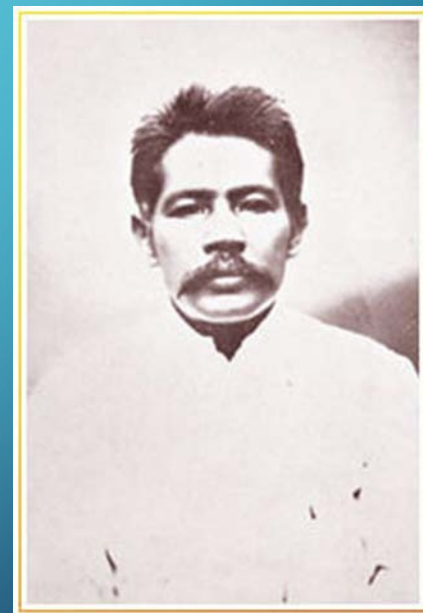
พอล แซมมวลสัน (PAUL SAMUELSON)

- นักเศรษฐศาสตร์ชาวอเมริกัน ได้ให้คำนิยามวิชาเศรษฐศาสตร์ ว่าเป็นวิชาที่ศึกษาเกี่ยวกับวิธีการที่มนุษย์และสังคมจะ โดยใช้จ่ายเงินหรือไม่ก็ตาม ตัดสินใจเลือกใช้ทรัพยากรการผลิตที่มีอยู่อย่างจำกัด ไปในการผลิตสินค้าและบริการ และจำหน่ายแจกสินค้าและบริการเหล่านั้นไปยังกลุ่มบุคคลต่างๆ ในสังคมทั้งในปัจจุบันและในอนาคต

พระยาสุรียานุวัตร (เกิด บุนนาค)

- สำหรับบุคคลสำคัญในกลุ่มบุกเบิกการเผยแพร่วิชา
เศรษฐศาสตร์ในประเทศไทยคือ พระยาสุรียานุวัตร (เกิด
บุนนาค) ซึ่งเคยดำรงตำแหน่งที่สำคัญ คือ เสนาบดี
กระทรวงพระคลังมหาสมบัติ ท่านเป็นผู้เรียบเรียงและ
พิมพ์ตำราทางเศรษฐศาสตร์เล่มแรกของไทย ชื่อ “ทรัพย์
ศาสตร์” ในปี พ.ศ.2454 ต่อมาดร.ทองเปลว ชลภูมิ
ผู้สอนวิชาเศรษฐศาสตร์ขออนุญาตจากท่านนำหนังสือ
ดังกล่าวมาจัดพิมพ์ใหม่และให้ชื่อว่า “เศรษฐศาสตร์ภาค
ต้น” เล่ม 1 และเล่ม 2 เพื่อใช้เป็นตำราเรียน

1.3 แขนงของวิชาเศรษฐศาสตร์

- 1. เศรษฐศาสตร์จุลภาค (Micro - economics)

เรียกว่า ทฤษฎีเศรษฐศาสตร์จุลภาคว่า "ทฤษฎีราคา (Price Theory)"

- 2. เศรษฐศาสตร์มหภาค (Macro economics)

เรียกว่า "ทฤษฎีรายได้และการจ้างงาน"

แขนงของวิชาเศรษฐศาสตร์

● 1. เศรษฐศาสตร์จุลภาค (Micro - economics)

- เป็นการศึกษากิจกรรมทางเศรษฐกิจของหน่วยย่อย ๆ ในสังคม ได้แก่ ผู้ผลิต ผู้บริโภค และเจ้าของปัจจัยการผลิต เนื้อหาของวิชาส่วนใหญ่จึงเกี่ยวข้องกับการผลิต การบริโภค การกำหนดราคาสินค้าและปัจจัยการผลิตภายใต้การดำเนินงานของตลาดต่าง ๆ หรือ เรียก ทฤษฎีเศรษฐศาสตร์จุลภาคว่า "ทฤษฎีราคา (Price Theory)"

แขนงของวิชาเศรษฐศาสตร์

2. เศรษฐศาสตร์มหภาค (Macro economics)

เป็นการศึกษาพฤติกรรมทางเศรษฐกิจของส่วนรวมหรือระดับประเทศเช่น รายได้ประชาชาติ การลงทุน การจ้างงาน การค้าระหว่างประเทศ และการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ หรือ เรียกว่า "ทฤษฎีรายได้และการจ้างงาน"

การเปรียบเทียบเศรษฐกิจจุลภาคและมหภาค

- 1. ศึกษาเกี่ยวกับเศรษฐกิจหน่วยย่อย เช่น การกำหนดราคาสินค้า
- 2. จุดมุ่งหมายเพื่อให้การจัดสรรทรัพยากรมีประสิทธิภาพสูงสุด
- 3. มีกลไกราคาเป็นเครื่องมือศึกษา
- 4. ราคาคุณภาพเกิดจากอุปสงค์อุปทาน แต่ละชนิด
- 5. รัฐไม่มีบทบาท

- 1. ระบบเศรษฐกิจส่วนรวม เช่น รายได้ประชาชาติ
- 2. ควบคุมดูแลให้ระบบเศรษฐกิจขยายตัวสม่ำเสมอ
- 3. ระดับราคาสินค้าทั่วไป , บัญชีรายได้ประชาชาติ กำหนดจากอุปสงค์และอุปทานของสินค้าทุกชนิด
- 4. รัฐมีบทบาทในการกระทำเกี่ยวกับเศรษฐกิจมาก

1.4 ปัจจัยการผลิต และผลตอบแทนการผลิต

- 1. ที่ดิน (land) ได้แก่ ที่ดิน และทรัพยากรธรรมชาติอื่น ๆ ทั้งที่อยู่ใต้ดิน บนดิน เหนือดิน เช่น แร่ธาตุ ป่าไม้ สัตว์ น้ำฝน
- ภูมิอากาศ เป็นต้น ผลตอบแทนของที่ดิน คือ ค่าเช่า (rent)
- 2. แรงงาน (labor) เป็นทรัพยากรมนุษย์ นับเฉพาะในวัยทำงาน
- ซึ่งไม่ได้นับเพียงในด้านปริมาณ แต่พิจารณาในเชิงคุณภาพ
- จากระดับการศึกษา ความรู้ ความสามารถในการประกอบอาชีพ ฯลฯ ผลตอบแทนของแรงงาน คือ ค่าจ้างและเงินเดือน (wage and salary)

ปัจจัยการผลิต และผลตอบแทนการผลิต

- 3. **ทุน (capital)** คือ สิ่งที่มีมนุษย์สร้างขึ้นเพื่อใช้ร่วมกับปัจจัยการผลิตอื่นๆ ในการผลิตสินค้าและบริการ

- สิ่งก่อสร้าง (construction) เช่น โรงงาน อาคาร ร้านค้า เป็นต้น

- อุปกรณ์การผลิต (equipment) เช่น เครื่องจักร จักรเย็บผ้า เป็นต้น

การลงทุน คือ การจัดหาสินค้าทุนเพื่อใช้ในการผลิตสินค้าและบริการ

เงินทุน (money capital) คือ สื่อกลางในการจัดหาสินค้าทุน **ผลตอบแทนของ**
ทุน คือ ดอกเบี้ย (interest)

ปัจจัยการผลิต และผลตอบแทนการผลิต

- 4. ผู้ประกอบการ (entrepreneur) คือ ผู้ทำหน้าที่รวบรวม ปัจจัยการผลิตต่างๆ เพื่อทำการผลิตสินค้าและบริการ

ผลตอบแทนของผู้ประกอบการ คือ กำไร (profit)***

1.5 ปัญหาพื้นฐานทางเศรษฐกิจ (BASIC ECONOMIC PROBLEM)

- 1 ผลิตอะไร (what to produce)
- 2 ผลิตอย่างไร (how to produce)
- 3 ผลิตเพื่อใคร (for whom)

1. ผลิตอะไร (What)

เนื่องจากทรัพยากรมีจำกัด จึงต้องพิจารณาว่าทรัพยากรที่มีนั้น จะเอามาผลิตอะไรบ้าง จำนวนเท่าใด เพราะถ้านำมาใช้ผลิตสินค้าอย่างหนึ่งแล้ว จะเสียโอกาสที่จะนำทรัพยากรนั้นมาใช้ผลิตสินค้าอีกชนิดหนึ่ง

2. ผลิตอย่างไร (How)

ต้องพิจารณาว่าการผลิตสินค้าตามจำนวนที่ต้องการนั้น จะใช้ **สัดส่วนของปัจจัยการผลิต** ใด **อย่างไร** เช่น แรงงานต่อเครื่องจักรจะเป็นสัดส่วนใด จึงจะเหมาะสม

3. ผลิตเพื่อใคร (For Whom)

เมื่อผลิตสินค้าได้แล้ว จะจัดสรรสินค้าเหล่านี้ไปให้ใครบ้าง เจ้าของที่ดิน แรงงาน นายทุน ชาวนา และจัดสรรด้วยวิธีการใด รัฐบาลจะต้องเข้ามาเกี่ยวข้องด้วยหรือไม่

1.6 ระบบเศรษฐกิจ

1. ระบบเศรษฐกิจทุนนิยม Capitalism
2. ระบบเศรษฐกิจแบบสังคมนิยม Socialism
3. ระบบเศรษฐกิจแบบผสม Mixed Economy

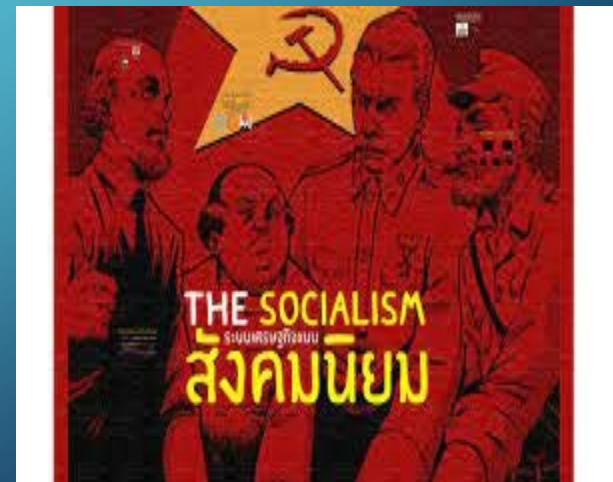
ระบบเศรษฐกิจทุนนิยม Capitalism

- 1) ประชาชนมีสิทธิ์เป็นเจ้าของทรัพย์สินได้อย่างเต็มที่
- 2) ธุรกิจมีเสรีภาพในการประกอบอาชีพ
- 3) ใช้ระบบราคา
- 4) มีการแข่งขันอย่างเสรี
- 5) รัฐไม่ได้เข้าไปควบคุมกิจการต่างๆ

ระบบเศรษฐกิจแบบสังคมนิยม SOCIALISM

- 1) รัฐเป็นเจ้าของการผลิตและดำเนินกิจการทางเศรษฐกิจที่สำคัญเสียเอง
- 2) รัฐเป็นเจ้าของการผลิตและดำเนินกิจการทางเศรษฐกิจที่สำคัญเสียเอง
- 3) ระบบราคามีบทบาทน้อยกว่าแบบทุนนิยม

ระบบเศรษฐกิจแบบผสม MIXED ECONOMY

1. ประชาชนและธุรกิจมีกรรมสิทธิ์เป็นเจ้าของทรัพย์สินได้อย่างเต็มที่
2. รัฐจะเข้าไปดำเนินกิจกรรมทางเศรษฐกิจ ที่สำคัญและคนส่วนใหญ่ใช้ประโยชน์
3. ระบบราคายังคงมีบทบาทสำคัญ แต่ราคาที่เกิดขึ้นอาจจะไม่ได้ถูกกำหนดจากกลไกตลาดอย่างเสรี

ระบบเศรษฐกิจแบบผสม ในปัจจุบัน

1.7 กิจกรรมทางเศรษฐกิจ

กิจกรรมทางเศรษฐกิจ หมายถึง การผลิต การแลกเปลี่ยน การบริโภค และการกระจายรายได้

- **การผลิต** เป็นการนำปัจจัยการผลิตมาแปรรูปเพื่อให้ได้ผลผลิตหรือสินค้าเพื่อเป็นการ เพิ่มมูลค่าให้กับปัจจัยการผลิต
- **การบริโภค** หมายถึง การกินหรือการบริโภคสินค้าและบริการต่าง ๆ

กิจกรรมทางเศรษฐกิจ

กิจกรรมทางเศรษฐกิจ หมายถึง การผลิต การแลกเปลี่ยน การบริโภค และการกระจายรายได้

- **การกระจาย** เป็นการจำหน่าย จ่าย แจกสินค้าที่ผลิต เป็นการเพิ่มมูลค่าให้กับปัจจัยการผลิต
- **การแลกเปลี่ยน** หมายถึง การแลกเปลี่ยนกรรมสิทธิ์ ในสินค้าและบริการต่าง ๆ โดยใช้เงิน เป็นสื่อกลางในการแลกเปลี่ยน

หน่วยเศรษฐกิจ

หน่วยงานที่มีอยู่ในระบบเศรษฐกิจ ทำหน้าที่ด้านต่างๆ
เกี่ยวกับการผลิต การบริโภค และการจำแนกแจกจ่ายสินค้า

องค์ประกอบของระบบเศรษฐกิจจึงแบ่งออกเป็น 3 ส่วน

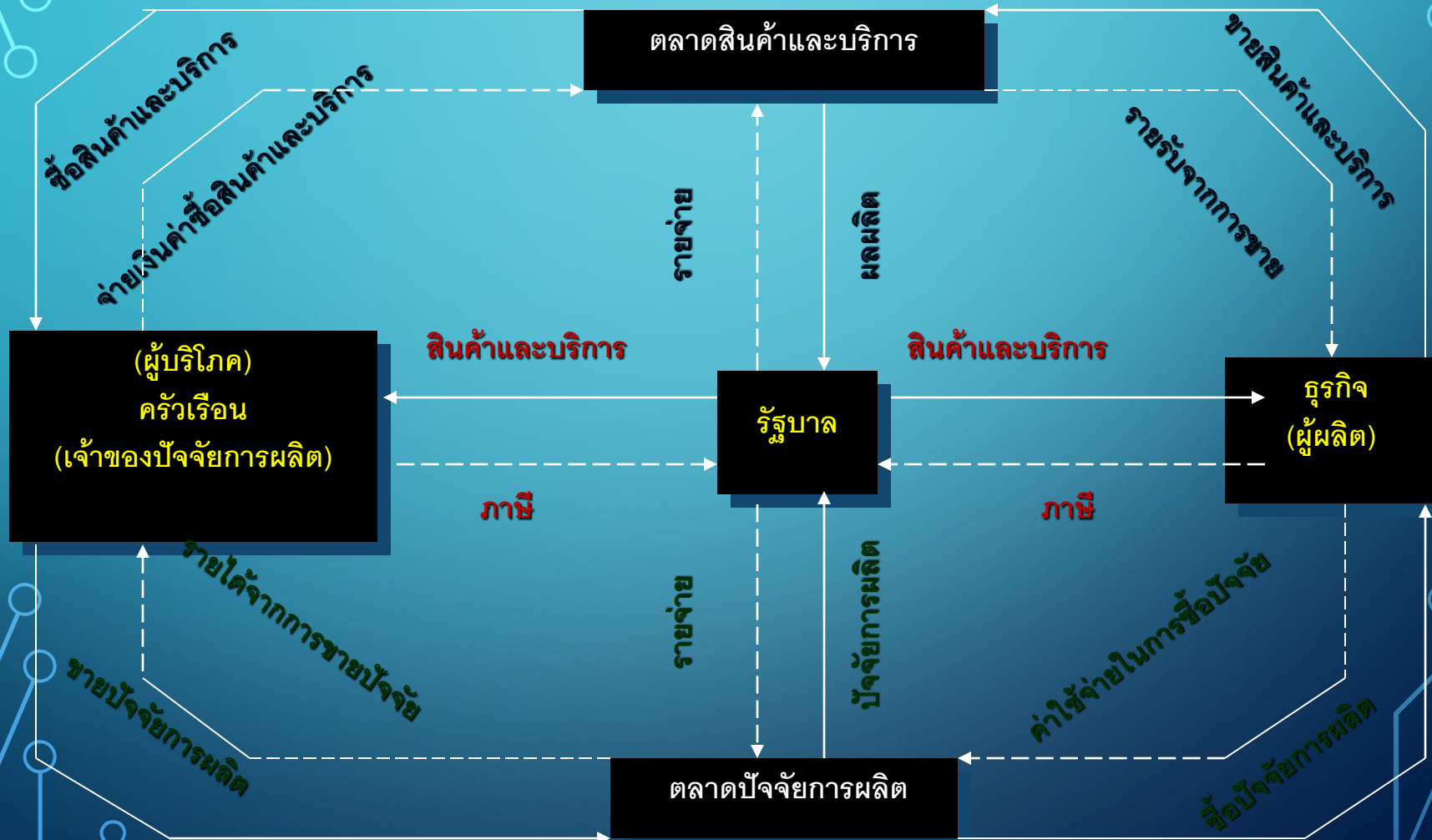

รูปแบบโครงสร้างระบบเศรษฐกิจ

1. ระบบเศรษฐกิจแบบปิดที่ไม่มีรัฐบาลหรือระบบเศรษฐกิจสองภาค คือ มีเฉพาะภาคครัวเรือน และภาคธุรกิจ
2. ระบบเศรษฐกิจแบบปิดที่มีรัฐบาลหรือระบบเศรษฐกิจสามภาค คือ มีภาคครัวเรือน ภาคธุรกิจ และภาครัฐบาล
3. ระบบเศรษฐกิจแบบเปิดหรือระบบเศรษฐกิจสี่ภาค คือ มีภาคครัวเรือน ภาคธุรกิจ ภาครัฐบาล และภาคต่างประเทศ

วงจรกิจกรรมทางเศรษฐกิจ

1.8 ประโยชน์ของวิชาเศรษฐศาสตร์

- 1 ในฐานะผู้บริโภค จะช่วยให้ผู้บริโภคสามารถวางแผนการใช้จ่ายของครอบครัว เพื่อให้ครอบครัวได้รับความพอใจสูงสุด
- 2 ในฐานะผู้ผลิต จะช่วยให้ผู้ผลิตรู้จักตัดสินใจเลือกการผลิตที่จะทำให้เสียต้นทุนต่ำสุดและได้รับกำไรมากที่สุด
- 3 ในฐานะบุคคลทั่วไป จะช่วยให้การจัดสรรทรัพยากรซึ่งรวมทั้งแรงงานไปใช้ในการผลิตสินค้าและบริการได้อย่างมีประสิทธิภาพ

4. **ประโยชน์ในฐานะรัฐบาล** ทำให้ผู้บริหารเข้าใจลักษณะโครงสร้างทางเศรษฐกิจของประเทศ สามารถวิเคราะห์ถึงสาเหตุของปัญหาทางเศรษฐกิจและหาแนวทางแก้ไข โดยกำหนดออกมาเป็นแผนและนโยบายทางเศรษฐกิจที่จะนำไปใช้ในการแก้ปัญหา ให้เกิดประสิทธิภาพและเกิดประโยชน์สูงสุดแก่ประเทศ

5. **ประโยชน์ในฐานะพลเมืองของประเทศ** ทำให้เข้าใจปัญหาเศรษฐกิจที่เกิดขึ้นในบ้านเมือง เข้าใจบทบาท

6. **ในแง่ผู้บริหารหรือรัฐบาล** หากมีความรู้ความเข้าใจด้านเศรษฐศาสตร์เป็นอย่างดีจะทำให้สามารถจัดการปัญหาและวางแนวทางแก้ไข รวมทั้งกำหนดทิศทางการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศได้อย่างเหมาะสมและมีประสิทธิภาพ

ประโยชน์ในทางเศรษฐกิจ (อรรถประโยชน์ : UTILITY)

1. ประโยชน์เกิดจากการเปลี่ยนรูป (Form Utility) เช่น การเอาไม้ซุงมาแปรรูปแล้วทำเป็น โต๊ะ
2. ประโยชน์เกิดจากการเปลี่ยนสถานที่ (Place Utility) เช่น นำแร่รัตนชาติ จากใต้ดินมาทำเครื่องประดับ
3. ประโยชน์เกิดจากเวลา (Time Utility) เช่น ความเก่า - ใหม่ ความเหมาะสมกับฤดูกาลและการผลิตเป็นรายแรก ตัวอย่าง ผงซักฟอก เรียกว่า แป้ง / ซุปไก่ เรียกว่า แบรินด์ / บะหมี่กึ่งสำเร็จรูป เรียกว่า มาม่า

ประโยชน์ในทางเศรษฐกิจ (อรรถประโยชน์ : UTILITY)

4. ประโยชน์เกิดจากเปลี่ยน โอนกรรมสิทธิ์ (Possession Utility) เช่น เสื้อผ้าจะเป็นประโยชน์แก่ผู้สวมใส่มากกว่าช่างตัดเย็บเสื้อผ้า

5. ประโยชน์เกิดจากการให้บริการ (Service Utility) เช่น แพทย์ให้การรักษาแก่ผู้เจ็บป่วย ครูสอนหนังสือให้ศิษย์ทนายว่าความให้ ถูกความ เป็นต้น

ความสัมพันธ์ระหว่างวิชาเศรษฐศาสตร์กับวิชาอื่น

- ❖ เศรษฐศาสตร์กับบริหาร
- ❖ เศรษฐศาสตร์กับรัฐศาสตร์
- ❖ เศรษฐศาสตร์กับนิติศาสตร์
- ❖ เศรษฐศาสตร์กับจริยศาสตร์

สาขาวิชาทางรัฐศาสตร์

๗. เศรษฐศาสตร์การเมือง

